

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10.08.2021 r. skarżąca A. P. wniosła do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zawiadomienie o popełnieniu niedopuszczalnych błędów i dopuszczeniu się szkodliwych działań w stosunku do zleceniodawcy A. P. poprzez Kancelarię Radcy Prawnego P. D. wraz z wnioskiem o ukaranie oraz zwrot kosztów. W uzasadnieniu skarżąca zarzuciła radcy prawnemu P. D.:

1.

krótką 3-minutową mowę końcową wygłoszoną w I instancji ograniczoną tylko do kwestii winy męża skarżącej,

2.

brak wniesienia uzupełnienia wyroku przez radcę prawnego i ze względu na brak uzupełnienia wyroku odrzucenie apelacji w zakresie punktu dotyczącego podniesienia alimentów na rzecz skarżącej,

3.

6-minutowe streszczenie apelacji i odpowiedzi na apelację pozwanego,

4.

brak poinformowania zleceniodawcy o wniesieniu opłaty za zażalenie z dnia 22.03.2021r.,

5.

wysłanie projektu apelacji skarżącej w dniu jej złożenia w Sądzie Apelacyjnym, czyli w dniu 18.08.2020 r.,

6.

wysłanie projektu zażalenia dzień przed terminem złożenia w sądzie,

7.

brak ujęcia w zażaleniu rozpatrzenia przez Sąd Apelacyjny podniesienia kosztów procesowych,

8.

brak poinformowania skarżącej o prawie do otrzymania od pozwanego alimentów w postaci zabezpieczenia na czas rozpatrzenia zażalenia pomimo posiadanej wiedzy o trudnej sytuacji finansowej skarżącej,

9.

wprowadzenie skarżącej w błąd oraz narażenie na kolejne koszty,

10.

brak poinformowania skarżącej, że kwota alimentów na jej rzecz podana na etapie Sądu Okręgowego jest ostateczna i nie można jej podwyższyć przy apelacji.

W dniu 18.08.2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wydała postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie możliwości naruszenia przez radcę prawnego P. D. obowiązku rzetelnego, sumiennego oraz zgodnego z prawem wykonywania obowiązków zawodowych polegającego na tym że będąc pełnomocnikiem A. P. w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w (...), Sygn. akt (...), następnie przed Sądem Apelacyjnym (...) (...), Sygn. akt I (...), zaniechał złożenia wniosku o uzupełnienie wyroku sądu I instancji

oraz o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu o zabezpieczeniu z dnia 12.04.2019 r., nienależycie informował mocodawczynię o wysokości opłaty sądowej od zażalenia oraz o skutkach prawnych wydawanych w sprawie orzeczeń, a nadto w sposób zbyt lakoniczny prezentował stanowiska końcowe w toczących się postępowaniach, w okresie od dnia 12.05.2020 r. do 08.06.2021 r. działając na szkodę klientki, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 25.10.2021 r. przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zeznania w charakterze świadka złożyła A. P., która zeznała m.in. że spotkała się z radcą prawnym P. D. na kilka dni przed rozprawą, na spotkanie to przywiozła pytania do świadków. Wydaje jej się, że wszystkie pytania do świadków zostały zadane. W związku z sytuacją materialną powstałą na skutek rozwodu świadek zeznała, że uważa że radca prawny P. D. powinien był dopytać ją o to. Radca prawny P. D. nie zadał też żadnego pytania pozwanemu, a zapytany dlaczego tak zrobił stwierdził, że nie było sensu ponieważ pozwany kłamał. Mowa końcowa wynosiła 3 minuty i dotyczyła tylko winy pozwanego. Świadek zeznała, że sprawa dotyczyła rozwodu, ale też alimentów na nią i na dziecko, także o ustalenie kontaktów z dzieckiem, a więc po rozprawie powiedziała o swoich zastrzeżeniach co do działania na rozprawie. Również po ogłoszeniu wyroku świadek powiedziała z czego jest niezadowolona. Świadek zeznała, że ustaliła z radcą prawnym P. D., że ten wcześniej przesłał jej projekt apelacji i prosiła o przesłanie jej 3 dni przed terminem, ale radca prawny P. D. powiedział, że nie zdąży ponieważ zostały mu przesłane dodatkowe dokumenty. Po otrzymaniu projektu apelacji w tym samym dniu w którym miała zostać wysłana do sądu, świadek poprosiła o podniesienie alimentów dla córki na kwotę 2.500 zł i dla siebie na kwotę 2.000 zł. Wówczas radca prawny P. D. poinformował świadka, że jest to niemożliwe, ponieważ wysokość kwoty z I instancji jest ostateczna. Na rozprawie apelacyjnej radca prawny P. D. bardzo wąsko odniósł się do odpowiedzi na apelację oraz jak zmieniła się sytuacja materialna świadka po rozwodzie. Na odrzucenie apelacji w zakresie alimentów dla świadka i w zakresie kosztów po otrzymaniu uzasadnienia wyroku, radca prawny P. D. zaproponował wniesienie zażalenia. Projekt zażalenia został świadkowi wysłany jeden dzień wcześniej. Zażalenie zostało złożone. Świadek zeznała, że też złożyła zażalenie od siebie, zażalenia tego nie opłaciła, ponieważ radca prawny P. D. powiedział, że jest to bezpłatne. Świadek zeznała, że w jednym postanowieniu sąd odrzucił obydwa zażalenia, a radca prawny P. D. powiedział, że się z tym nie zgadza i na to odrzucenie też trzeba wnieść zażalenie. Świadek zeznała, że nie powiedziała wcześniej radcy prawnemu P. D., że samodzielnie wniosła zażalenie. Zażalenie zostało oddalone w czerwcu 2021 r., sąd uznał że odrzucenie apelacji było słuszne. Świadek zeznała również, że radca prawny P. D. nie wystąpił o podwyższenie kosztów procesu oraz nie poinformował świadka, że do czasu rozpatrzenia zażaleń, przysługiwały jej alimenty w wysokości wskazanej w postanowieniu o zabezpieczeniu. Świadek zeznała też, że radca prawny P. D. powiadomił ją o tym, że w nowym procesie może wystąpić o podwyższenie alimentów, ale jego zdaniem, po roku czasu.

W dniu 06.12.2021 r. Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. postanowiła przedstawić radcy prawnemu P. D. zarzuty, o to że w okresie od maja 2020 r. do czerwca 2021 r. w Ś. i (...) W., będąc pełnomocnikiem powódki A. P. w sprawie o rozwód, toczącej się przed Sądem Okręgowym w (...), Sygn. akt (...), następnie przed Sądem Apelacyjnym (...) (...), Sygn. akt I (...) naruszył obowiązek rzetelnego, sumiennego i zgodnego z prawem wykonywania obowiązków zawodowych przez:

- nienależyte informowanie A. P. o przysługujących jej jako powódce uprawnieniach w postępowaniu sądowym,
- zaniechanie złożenia wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny z dnia 22.06.2020r., sygn. akt (...),
- zaniechanie złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny o zabezpieczeniu roszczenia z dnia 12.04.2019r., sygn. akt (...),
- zaniechanie poinformowania A. P. o konieczności dokonania opłaty sądowej od zażalenia z dnia 22.03.2021r., wniesionego na postanowienie zawarte w pkt. 1 wyroku Sądu Apelacyjnego (...) (...) Wydział I Cywilny, sygn. akt (...), co skutkowało jego odrzuceniem postanowieniem tego sądu z dnia 14.04.2021r., sygn. akt I (...)

- nienależyte reprezentowanie A. P. w toku postępowania sądowego poprzez wygłoszenie zbyt lakonicznej mowy końcowej w postępowaniach przed sądami obydwu instancji

czym działał na szkodę A. P.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Przesłuchiwany obwiniony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia m.in., że skarżąca wszystko wiedziała na temat przysługujących jej praw w procesie, w trakcie posiedzenia była aktywna, a po rozprawie w dniu 03.06.2020 r. nie miała do obwinionego żadnych zastrzeżeń, również po rozprawie w dniu 22.06.2020 r. na której zapadł wyrok skarżąca była zadowolona z wyroku, nie miała zastrzeżeń do obwinionego, co do jego aktywności na rozprawie. Pierwszy projekt apelacji skarżąca otrzymała dużo wcześniej, bo na tym projekcie nanosiła swoje uwagi. Pani P. na etapie wnoszenia apelacji chciała, aby obwiniony złożył wniosek o podwyższenie alimentów ponad kwotę z pozwu, ale obwiniony wyjaśnił klientce że jest to niemożliwe na etapie II instancji. A. P. przyjęła to wyjaśnienie. Na skutek apelacji zapadł wyrok w którym sąd II instancji podniósł alimenty na córkę skarżącej, a w pozostałym zakresie apelację oddalił. Pani P. nie miała do obwinionego pretensji pomimo, że wyrok nie w pełni spełniał jej oczekiwania. Skarżąca nie miała żadnych zastrzeżeń do treści mowy końcowej obwinionego. Co do nieuwzględnienia alimentów dla skarżącej to apelacja w tej części została odrzucona. Zdaniem sądu odwoławczego zamiast apelacji obwiniony powinien był złożyć wniosek o uzupełnienie wyroku. Na odrzucenie obwiniony złożył zażalenie, które zostało oddalone. Pani P. wówczas nie miała do obwinionego o to pretensji. Bez wiedzy obwinionego A. P. złożyła również zażalenie i go nie opłaciła. Ponieważ obwiniony o tym nie wiedział, nie mógł powiadomić o tym skarżącej. Obwiniony też pierwotnie nie wniósł opłaty, ponieważ stał na stanowisku, że nie jest wymagana, ale gdy sąd odrzucił zażalenie, to opłatę uiszczył. W odniesieniu do postanowienia o zabezpieczeniu to obwiniony wyjaśnił, że taka klauzula nadawana jest z urzędu. Obwiniony wyjaśnił też, że Pani P. była przez niego o wszystkim informowana, знаła swoje prawa i obowiązki i z nich korzystała. Jako pełnomocnik obwiniony dochował należytej staranności i wykonywał swoje obowiązki zawodowe rzetelnie i zgodnie z prawem.

W dniu 22.03.2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. po przeprowadzeniu dochodzenia na skutek zawiadomienia A. P. w sprawie przeciwko radcy prawnemu P. D. obwinionemu o to, że:

1.

w okresie od maja 2020 r. do czerwca 2021 r. w Ś. i (...) W., będąc pełnomocnikiem powódki A. P. w sprawie o rozwód, toczącej się przed Sądem Okręgowym w (...) Wydział I Cywilny, sygn. akt (...), a następnie przed Sądem Apelacyjnym (...) (...) I Wydział Cywilny, sygn. akt (...) naruszył obowiązek rzetelnego, sumiennego i zgodnego z prawem wykonywania obowiązków zawodowych poprzez:

- nienależyte informowanie A. P. o przysługujących jej jako powódce uprawnieniach w postępowaniu sądowym,
- zaniechanie złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny o zabezpieczeniu roszczenia z dnia 12.04.2019r., sygn. akt (...)
- zaniechanie poinformowania A. P. o konieczności dokonania opłaty sądowej od zażalenia z dnia 22.03.2021 r., wniesionego na postanowienie zawarte w pkt. 1 wyroku Sądu Apelacyjnego (...) (...) Wydział I Cywilny, sygn. akt (...), co skutkowało jego odrzuceniem postanowieniem tego sądu z dnia 14.04.2021r., sygn. akt I (...)
- nienależyte reprezentowanie A. P. w toku postępowania sądowego poprzez wygłoszenie zbyt lakonicznej mowy końcowej w postępowaniach przed sądami obydwu instancji

czym działał na szkodę A. P.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2020 poz. 75) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego postanowiła na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2020 poz. 75) umorzyć dochodzenie w tej części tj. co do pkt. 1 wobec stwierdzenia, że czyn radcy prawnego P. D. nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego,

2.

w dniu 6 lipca 2021 r. w Ś., będąc pełnomocnikiem powódki A. P. w sprawie o rozwód, toczącej się przed Sądem Okręgowym w (...) Wydział I Cywilny, sygn. akt (...) naruszył obowiązek rzetelnego, sumiennego i zgodnego z prawem wykonywania obowiązków zawodowych poprzez zaniechanie złożenia wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny z dnia 22.06.2020 r., czym działał na szkodę A. P.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2020 poz. 75) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego postanowiła umorzyć dochodzenie w tej części tj. co do pkt. 2 wobec stwierdzenia, że w świetle okoliczności sprawy udzielenie radcy prawnemu ostrzeżenia dziekańskiego będzie wystarczającym środkiem dyscyplinującym bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej na podstawie art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. 2020 poz. 75).

Na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. zażalenie złożyła A. P., która wniosła o zmianę postanowienia oraz wymierzenie kary dyscyplinarnej na podstawie art. 66 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, ze względu na przewinienia a nie przewinienie jakich dopuścił się radca prawny P. D.. W uzasadnieniu zażalenia skarżąca powtórzyła zarzuty kierowane wobec radcy prawnego P. D., zawarte w skardze z dnia 10.08.2021 r. oraz przedstawiła polemikę z uzasadnieniem postanowienia z dnia 22.03.2022 r.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał w pkt 1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z art. z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie. Podnieść należy, że zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Wskazać należy, że objęte pkt 1 postanowienia zarzucane przez skarżącą obwinionemu radcy prawnemu P. D. naganne zachowanie, nie stanowią o wyczerpaniu tym zachowaniem znamion przewinienia dyscyplinarnego w rozumieniu ustawy o radcach prawnych oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wskazać należy, że brak w czynie ustawowych znamion typu czynu zabronionego obejmuje sytuacje, gdy czyn wprowadzie zaistniał, jednak nie zawiera on wszystkich znamion określonego typu czynu zabronionego. Przesłanka braku znamion czynu zabronionego wymaga od organu procesowego niebudzącej wątpliwości oceny prawnej, że zachowanie sprawcy nie wyczerpuje ustawowych znamion danego typu czynu zabronionego, albo z innego powodu nie stanowi ono przestępstwa („KPK. Komentarz, t. 1, 2007” P. H.). O braku znamion czynu zabronionego mówimy, kiedy w toku postępowania, dokonując subsumpcji pod prawidłowo ustalone okoliczności faktyczne, stwierdzamy dekompletację znamion typu czynu zabronionego. D. ta może dotyczyć każdego ze znamion zarówno strony przedmiotowej, jak i podmiotowej. W analizowanej przesłance procesowej znaczenie ma kwestia pierwotnego braku bezprawności czynu. Nie ulega wątpliwości, że brak bezprawności jako podstawowego elementu struktury przestępstwa wyłącza odpowiedzialność karną i to na bardzo wczesnym (strukturalnie) etapie badania czynu. Bez bezprawności nie możemy mówić o czynie zabronionym,

nie wspominając już o dalszych poziomach struktury przestępstwa, tj. karygodności i zawinięciu. Z tego względu brak pierwotnej bezprawności, choć niewyróżniony w przepisie art. 17, znajduje się pomiędzy przesłanką wskazaną w punkcie 1 § 1 art. 17 k.p.k. a brakiem znamion czynu zabronionego. Wynika to ze wskazanej już wcześniej reguły, że bez bezprawności czyn w rozumieniu prawnokarnym nigdy nie jest czynem zabronionym, nawet jeśli realizuje wszystkie formalne znamiona konkretnego typu czynu zabronionego. Nie ulega wątpliwości również, że bezprawność można badać wyłącznie w przypadku stwierdzenia zaistnienia czynu w rozumieniu prawa karnego. Z tego powodu najbardziej prawidłową przyczyną zakończenia postępowania w przypadku stwierdzonej pierwotnej legalności czynu jest brak znamion czynu zabronionego. I choć z teoretycznego punktu widzenia pojęcia te nie są tożsame, wspomniana przyczyna najlepiej umiejscawia i oddaje rolę bezprawności w strukturze przestępstwa. Brak pierwotnej bezprawności czynu w praktyce występuje dosyć często zwłaszcza w przypadkach nieumyślnych czynów lekarzy. Takim przykładem nierzadko występującym w praktyce jest ewentualna odpowiedzialność lekarza za przestępstwo z art. 160 k.k. W tym przypadku elementem koniecznym dla przypisania odpowiedzialności karnej lekarzowi jest zgodnie z art. 9 § 2 k.k. naruszenie przez niego reguł ostrożności postępowania z dobrem prawnym i w ogóle atak na jakiegokolwiek dobro prawne. Jeżeli ustalimy, że lekarz działał prawidłowo, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, jego zachowanie nie jest bezprawne. Wykształcone reguły ostrożności akceptują bowiem pewne ryzyko wystąpienia niepożądanych konsekwencji nawet w przypadku ich zachowania. Tym samym ze względu na płynące korzyści z podejmowania działań ryzykownych ryzyko to jest społecznie akceptowane. Przechodząc na grunt zasad obowiązujących radców prawnych, wskazać należy, że nie wszystkie niewłaściwe zachowania radcy prawnego wykonującego czynności zawodowe będą wyczerpywały znamiona przewinienia dyscyplinarnego. Ażeby danemu negatywnemu zachowaniu radcy prawnego można przypisać znamiona przewinienia dyscyplinarnego koniecznym jest ustalenie bezprawności jego zachowania w świetle przepisów ustawy o radcach prawnych oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wbrew zarzutom wyrażonym zarówno w skardze jak i zażaleniu na postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 22.03.2022 r. zachowaniu radcy prawnego opisanemu w pkt 1 tego postanowienia nie można postawić zarzutu bezprawności, a więc zarzutu wyczerpania przesłanki popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Z samego faktu, że skarżącej nie odpowiadało zachowanie radcy prawnego, że skarżąca z zachowania radcy prawnego ostatecznie nie była niezadowolona, nie można wyprowadzić wniosku, że obwiniony radca prawny dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, ponieważ zachowaniu radcy prawnemu opisanemu w pkt 1 postanowienia z dnia 22.03.2022 r. nie można przypisać cechy bezprawności. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 22.03.2022 r. wskazał w odniesieniu do każdego z przypisanych radcy prawnemu zachowań, okoliczności które przemawiały za odmową uznania ich za przewinienia dyscyplinarne. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznający zażalenie, biorąc pod uwagę przytoczoną wyżej wykładnię przepisu art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz okoliczności faktyczne występujące w sprawie podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., co do konieczności umorzenia postępowania w sprawie w zakresie jego pkt 1.

Jako niezasadne uznał również Sąd zażalenie do pkt 2 postanowienia z dnia 22.03.2022r. Wskazać należy, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. umorzyła dochodzenie w zakresie pkt 2 postanowienia, z tego względu, że w świetle okoliczności sprawy uznała, że udzielenie radcy prawnemu P. D. ostrzeżenia dziekańskiego będzie wystarczającym środkiem dyscyplinującym bez potrzeby wymierzania kary dyscyplinującej. Skarżąca w zażaleniu poza powtórzeniem twierdzeń ze skargi nie przedstawiła żadnych okoliczności, które mogłyby prowadzić do wniosku, że decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. była błędna. Wskazać natomiast należy, że zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych jeżeli przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi albo w świetle okoliczności sprawy będzie to wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej, dziekan rady okręgowej izby radców prawnych, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, może poprzestać na udzieleniu ostrzeżenia radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu. Rzecznik dyscyplinarny może wystąpić z wnioskiem po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo o umorzeniu tego postępowania. Z przepisu tego wynika, że ostrzeżenie dziekańskie nie jest wyłączną kompetencją dziekana (...), lecz że jest pochodną postępowania dyscyplinarnego, będąc każdorazowo efektem procedury zainicjowanej przez właściwego rzecznika dyscyplinarnego. Na skutek przeprowadzonego postępowania

przedsądowego, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, co do przyszłego prawidłowego (z punktu widzenia przestrzegania porządku prawnego, etycznego, godnościowego i prakseologicznego) zachowania radcy prawnego, ze względu na treść art. 66 ust. 1 ustawy o radcach prawnych możliwe jest zastosowanie ostrzeżenia dziekańskiego. Zwrócić należy przy tym uwagę, że zastosowanie ostrzeżenia dziekańskiego możliwe jest w danej sprawie, jeśli okoliczności sprawy wykazują, że radca prawny w przyszłości podobnego deliktu nie popełni. W rozpoznawanej sprawie postawa radcy prawnego, brak jakiegokolwiek wcześniej karalności, pozwalają przypuszczać, że w przyszłości radca prawny nie popełni podobnego przewinienia dyscyplinarnego, a więc wystarczającym jest poprzestanie na zastosowaniu ostrzeżenia dziekańskiego. Wskazać przy tym należy, że rozstrzygnięcie zawarte w sentencji postanowienia o umorzeniu postępowania informuje też w sposób wyraźny zawiadamiającego lub pokrzywdzonego, że sprawa będzie miała jeszcze dalszy etap, a tym samym, że samorząd dostrzega nieprawidłowość badanego postępowania i poweźmie – zdaniem rzecznika – adekwatną reakcję („Ustawa o radcach prawnych. Komentarz” pod red. dr hab. Tomasza Schefflera). A więc w okolicznościach niniejszej sprawy umorzenie postępowania w zakresie pkt 2 wraz z informacją o udzieleniu radcy prawnemu P. D. ostrzeżenia dziekańskiego, wbrew zażaleniu skarżącej, jest prawidłowe.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego niezasadne jest wobec tego zażalenie wniesione od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22.03.2022 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie i wobec tego postanowienie to należało w całości utrzymać w mocy.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000,00 zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. nie przysługuje środek odwoławczy.